

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **I. K.**, narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2018, č. j. MV-50476-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 16. 5. 2018, č. j. MV-50476-4/SO-2017, se pro vadu řízení **zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2018, č. j. MV-50476-4/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 3. 2017, č. j. OAM-32754-10/DP-2016, kterým bylo zastaveno správní řízení ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu a jeho rozhodnutí odporuje požadavkům uvedeným v § 68 odst. 3 a v § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce byl zároveň přesvědčen, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu, a správní orgány obou stupňů poté podle žalobce porušily ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména tedy ustanovení § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce argumentoval tím, že řízení o jeho žádosti bylo zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jelikož ve správním řízení nedoložil požadované náležitosti. Podle poukazovaného ustanovení lze zastavit řízení pouze pro neodstranění podstatných vad žádosti. Správní orgán I. stupně ovšem nikde ve svém rozhodnutí nezmiňuje, které vady považuje za podstatné, a tedy které tyto vady brání pokračování v řízení. S ohledem na to žalobce namítal, že byl porušen princip právní jistoty.
4. Dále žalobce poukazoval na skutečnost, že v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně reagoval na jeho výzvu k odstranění vad žádosti, resp. k doložení požadovaných dokladů. Správní orgán I. stupně ovšem předložené doklady neakceptoval, o čemž se však žalobce dozvěděl až z prvoinstančního rozhodnutí. Na základě toho žalobce v odvolacím řízení doložil další doklady. Žalovaný k nim ovšem rovněž nepřihlížel, neboť měl za to, že mohly být žalobcem předloženy již v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, a poukazoval na § 82 odst. 4 správního řádu, tj. na zásadu koncentrace řízení. V této souvislosti žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a měl za to, že správní orgány nevycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalobce dále upozorňoval na skutečnost, že z doložených dokladů je zjevné, že splňuje podmínky pro prodloužení povolení k pobytu. Nadto s ohledem na výše uvedené tvrdil, že mu nebylo umožněno, aby požadované doklady předložil správnímu orgánu dříve než v rámci odvolacího řízení, resp. že nebyl správním orgánem I. stupně upozorněn na jejich nedostatky, a bylo tedy nezbytné je akceptovat v rámci odvolacího řízení.
5. Žalobce se domníval, že i kdyby připustil, že jím předložené doklady jsou nepřípustnými novotami, správním orgánům v daném případě nic nebránilo v meritorním posouzení jeho žádosti. Postup správních orgánů shledal jako přepjatě formalistický a neodpovídající požadavkům na výkon dobré správy a poukazoval na nezbytnost dodržování zásady materiální pravdy z jejich strany. V této souvislosti upozornil na konstantní judikaturu Ústavního soudu, zejména na nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, nález sp. zn. Pl. ÚS 19/98, a také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, a uvedl, že mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být, jako v dané

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

věci, značně komplikované a netypické, to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení věci.

6. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou zatížena nezákonností, neboť žalobci nebylo umožněno před vydáním prvoinstančního rozhodnutí seznámit se s podklady pro vydání tohoto rozhodnutí a žalovaný uvedené pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení nenapravil. Žalobce měl za to, že ačkoliv je napadené rozhodnutí procesní povahy, svou podstatou je dané rozhodnutí totožné s rozhodnutím ve věci, neboť jím je vyřešena pobytová otázka cizince. Navíc s ohledem na shora uvedená pochybení správního orgánu I. stupně, který žalobce vyzval k odstranění vad v rozporu se zákonem, žalobce neměl možnost zjistit pochybení na své straně a toto odstranit.
7. Závěrem žalobce vytýkal správním orgánům, že se ani náznakem nezabývaly přiměřeností svých rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobce. I v tomto spatřoval protiprávní postup správních orgánů, kdy přiměřenost správního rozhodnutí považoval za zcela klíčovou otázku.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný nesouhlasil s námitkami žalobce uplatněnými v podané žalobě. Konstatoval, že součástí žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebylo potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že obchodní společnost či družstvo, v níž je žalobce statutárním orgánem nebo jeho členem, nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, včetně penále. S ohledem na to byl vyzván správním orgánem I. stupně k odstranění vad své žádosti, k čemuž mu byla poskytnuta lhůta 20 dnů ode dne doručení předmětné výzvy. Zároveň byl poučen o negativních následcích nedoložení požadovaných náležitostí žádosti. Žalobce ovšem správnímu orgánu I. stupně doložil pouze potvrzení o tom, že on jako fyzická osoba nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Požadovaný doklad ovšem nedoložil. K tvrzení žalobce, že žalovaný nezohlednil při svém rozhodování doklady, které mu byly žalobcem předloženy společně s odvoláním, žalovaný odkázal na uplatnění zásady koncentrace v odvolacím řízení a uvedl, že je vyloučeno, aby žalobce v průběhu odvolacího řízení uplatňoval důkazy, které mohl bez potíží uplatnit v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně.
9. K námitce žalobce, že mu nebylo umožněno, aby se před vydáním napadeného rozhodnutí seznámil s podklady rozhodnutí, žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2012, sp. zn. 8 As 388/2011, a konstatoval, že z § 36 odst. 3 správního řádu jednoznačně vyplývá právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí pro účastníka řízení, o jehož žádosti je meritorně rozhodováno. Žalovaný rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce za meritorní nepovažoval, a neměl tudíž za to, že by byl žalobce postupem správního orgánu I. stupně zkrácen na svých právech. Vzhledem k tomu, že správní orgány nerozhodovaly o meritu věci, nebyly dle žalovaného rovněž povinny posuzovat přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Zároveň byl žalovaný přesvědčen, že postup správních orgánů nebyl přepjatě formalistický, ale naopak v souladu s § 2 odst. 2 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

10. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014, sp. zn. 10 A 274/2010, a uvedl, že postup správního orgánu I. stupně, který zastavil řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť přes výzvu správního orgánu neodstranil vady své žádosti, považuje za správný.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl od 28. 12. 2010 držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností do 27. 12. 2012, které bylo postupně prodloužováno. Naposledy bylo prodlouženo s platností od 28. 12. 2014 až do 27. 12. 2016. Dne 21. 11. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti shora uvedeného povolení k dlouhodobému pobytu. Ke své žádosti připojil nájemní smlouvu uzavřenou dne 1. 7. 2008, na jejímž základě pan V. K., jakožto pronajímatel, přenechal žalobci do užívání dům v obci Libochovice. Dále předložil výpis z katastru nemovitostí vztahující se k pronajímané nemovitosti, kartičku všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky s platností do 30. 4. 2017, potvrzení Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 16. 11. 2016 o neexistenci daňových nedoplatků společnosti RUNO CZ, spol. s r. o., potvrzení Finančního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 9. 11. 2016 o neexistenci daňových nedoplatků žalobce, žádost o potvrzení stavu splatných nedoplatků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti pro účely § 46 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni 14. 11. 2016, a na to navazující potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení v Litoměřicích ze dne 14. 11. 2016, že žalobce jako fyzická osoba nemá k uvedenému dni splatný nedoplatek na pojistném a na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, smlouvu o výkonu funkce jednatele společnosti RUNO CZ, spol. s r. o., výpis z obchodního rejstříku společnosti RUNO CZ, spol. s r. o., a výplatní pásky žalobce za období od září 2016 do listopadu 2016.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

14. Dne 6. 2. 2017 byla žalobci doručena výzva správního orgánu I. stupně k odstranění vad jeho žádosti. Ve výzvě je mj. uvedeno, že k žádosti žalobce nebylo doloženo potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že společnost RUNO CZ, spol. s r. o., jejímž je žalobce statutárním orgánem, nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, včetně penále. K odstranění vady byla žalobci poskytnuta lhůta 20 dnů ode dne doručení této výzvy. Zároveň byl žalobce ve výzvě poučen, že pokud stanovenou náležitost v uvedené lhůtě nedoloží, řízení bude podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Dne 7. 2. 2017 žalobce správnímu orgánu I. stupně doložil potvrzení Okresní správy sociálního zabezpečení v Litoměřicích ze dne 6. 2. 2017 prokazující, že žalobce jako fyzická osoba nemá k uvedenému dni splatný nedoplatek na pojistném a na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti.
15. Následně dne 2. 3. 2017 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým bylo správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, k němuž připojil potvrzení o stavu nedoplateků na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, penále a přírážce k pojistnému, vydané pro právnickou osobu RUNO CZ, spol. s r. o.
16. Žalobce postavil svou žalobu na okruhu žalobních námitek týkajících se otázky, zda v projednávané věci došlo k naplnění podmínek pro zastavení řízení o jeho žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. zda správní orgán I. stupně pochybil, když neakceptoval žalobcem k výzvě správního orgánu I. stupně doložené potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení a řízení o žádosti žalobce zastavil, zda byl následně správný postup žalovaného, který při svém rozhodování nepřihlédl k dokladům předloženým žalobcem v průběhu odvolacího řízení a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a zda ze strany správních orgánů nedošlo k přepjatému formalismu a postupu v rozporu se zásadou dobré správy.
17. Podle § 44a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to nejdéle na dobu stanovenou v § 44 odst. 4 písm. a), b), e) až h).
18. Dle § 44 odst. 4 písm. h) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 8. 2017 vydává ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu s dobou platnosti až na 2 roky v ostatních případech, je-li k dosažení účelu potřebný pobyt na území delší než 1 rok.
19. Podle § 46 odst. 7 písm. e) téhož zákona v znění účinném do 14. 8. 2017 k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec, který je statutárním orgánem obchodní společnosti anebo družstva nebo jeho členem, povinen předložit potvrzení příslušného finančního úřadu o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá vymahatelné nedoplatky, a potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že tato obchodní společnost nebo družstvo nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti včetně penále.
20. Dle § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

21. Podle § 36 odst. 3 věta první téhož zákona, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
22. Dle § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.
23. Pole § 82 odst. 4 téhož zákona k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
24. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že mu před vydáním rozhodnutí nebyla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí podle shora citovaného § 36 odst. 3 správního řádu. Smyslem procesního práva upraveného v předmětném ustanovení správního řádu je dát účastníkovi k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby mohl navrhnout jejich doplnění, zároveň postup podle § 36 odst. 3 správního řádu přichází do úvahy výlučně v případě, že správní orgán rozhoduje meritorně, a nikoli v případě procesních rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, dostupný na www.nssoud.cz). V daném případě součástí spisu byly pouze podklady, které předložil sám žalobce, přičemž právě na základě jejich neúplnosti správní orgán I. stupně poté rozhodl o zastavení správního řízení, tedy o procesním skončení věci. Z povahy věci tak nebylo jeho povinností v daném případě žalobce vyrozumět o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce tedy v tomto ohledu nebyl zkrácen na svých právech. Tato námitka tedy není důvodná.
25. Co se týče námítky, že se správní orgány měly před zastavením řízení zabývat přiměřeností takového rozhodnutí ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud zdůrazňuje, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu v případě zastavení řízení nepřichází v úvahu posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno. Hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele totiž není součástí naplňování procesních podmínek, ale posuzuje se až v rozhodnutí o věci samé (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 Azs 256/2017-57, nebo ze dne 21. 2. 2018, č. j. 4 Azs 246/2017-35, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Proto podle názoru zdejšího soudu nebylo nutné se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života (resp. ani obecně otázkou přiměřenosti rozhodnutí) zabývat ani v nyní posuzované věci. Ani tuto námitku tedy soud neshledal jako důvodnou.
26. Zásadní námitkou v dané věci byla otázka, zda správní orgány v předmětném případě nepostupovaly příliš formálně a v rozporu se zásadou dobré správy. Ze skutkového stavu, jak byl popsán shora, plyne, že žalobce ke své žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, nepřipojil potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že společnost RUNO

CZ, spol. s r. o., jejímž je jednatelem, nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, včetně penále. Správní orgán I. stupně jej proto dne 19. 1. 2017 vyzval k odstranění vad žádosti, resp. k tomu, aby doložil její zbývající náležitosti, a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu 20 dnů. Zároveň žalobce poučil o negativních důsledcích nesplnění této výzvy. V reakci na předmětnou výzvu žalobce sice předložil správnímu orgánu I. stupně již dne 7. 2. 2017 potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení, ovšem pouze o tom, že on sám, jakožto fyzická osoba, nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení. Z uvedeného je dle soudu zcela jednoznačné, že podáním tohoto potvrzení reagoval žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně. Výzva byla žalobci doručena dne 6. 2. 2017, ještě téhož dne požádal o potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení a následně dne 7. 2. 2017 doručil správnímu orgánu I. stupně potvrzení o stavu splatných nedoplatek na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Jeho reakce byla zcela bezprostřední a prokazovala jeho snahu s maximálním úsilím odstranit vady podání. V době doručení potvrzení týkajícího se žalobce jako fyzické osoby zbývalo ještě 19 dnů do uplynutí lhůty, kterou mu správní orgán I. stupně stanovil k odstranění vad podání. Z přístupu žalobce, který následně současně s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí předložil požadované potvrzení týkající se společnosti RUNO CZ, spol. s r. o., jednoznačně vyplývá, že předložením potvrzení dne 7. 2. 2017 považoval žalobce za splněný požadavek správního orgánu I. stupně na odstranění vad podání. S ohledem na rychlost, s jakou žalobce reagoval na výzvu k odstranění vad podání, měl správní orgán I. stupně dostatečný časový prostor, aby mohl žalobce upozornit na skutečnost, že potvrzení, které předložil, není tím potvrzením, které správní orgán I. stupně požadoval. Žalobce byl kontaktní a aktivně se správním orgánem I. stupně spolupracoval. Správní orgán I. stupně však zůstal zcela pasivní a po uplynutí lhůty k doplnění podání řízení o žádosti žalobce bez dalšího zastavil pro neodstranění vad podání.

27. Soud poukazuje na to, že žalobce byl v předmětném řízení kontaktní a aktivně spolupracoval se správním orgánem I. stupně, jeho jednání neuneslo žádné obstrukční znaky a poté, co zjistil své pochybení z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, současně s odvoláním předložil požadovaný doklad. Za dané situace považuje soud přístup správního orgánu I. stupně, který nesdělil žalobci, že předložil nesprávný doklad, přestože do konce stanovené lhůty zbývalo ještě 19 dnů, a bez dalšího zastavil řízení pro neodstranění vad podání, a následný postup žalovaného, který nezohlednil skutečnost, že žalobce současně s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí předložil požadovaný doklad, za příliš formalistické a v rozporu se zásadou dobré správy. V tomto směru soud zejména poukazuje na závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu ze dne 29. 9. 2004, sp. zn. III. ÚS 188/04, kde je uvedeno: „*Pokud procesní právní úkony občanů jako účastníků správního řízení obsahují zjevnou nesprávnost, jejichž nedostatek je možno odstranit, a to poskytnutím poučení či pomoci ze strany správního orgánu, jsou správní orgány povinny dát účastníkům řízení příležitost tuto nesprávnost odstranit. Jestliže se této pomoci občanům jako účastníkům řízení nedostane, a tedy ani ochrana jejich zájmů není zajištěna, potom činnost správního orgánu vykazuje zjevné nedostatky a je v rozporu s principy právního státu založeného na úctě k právům občanů (čl. 1 Ústavy). Pokud správní orgány ve správním řízení pouze důsledně vyžadují plnění povinností ze strany občanů a nedbají přitom o ochranu jejich zájmů, je výrazem tohoto postupu přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, a tím dochází k porušení čl. 36 Listiny. Neobstojí v této*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

souvislosti ani námitka porušení ústavního principu rovnosti účastníků řízení, protože požadavek neakceptovatelnosti přepjatého formalismu se vztahuje stejnou měrou na každého z účastníků.“ Uvedený nálezn vycházel z právní úpravy správního řízení platné před účinností správního řádu, ale jeho závěry jsou dle soudu plně aplikovatelné i na právní úpravu obsaženou ve správním řádu. Dle názoru soudu s ohledem na specifické skutkové okolnosti daného případu měl správní orgán I. stupně postupovat v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu a upozornit žalobce, že předložený doklad není tím dokladem, k jehož předložení byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván. Žalovaný pak nevyužil možnosti napravit formalistické jednání správního orgánu I. stupně, a přestože byl požadovaný doklad předložen současně s odvoláním ve věci, s poukazem na zásadu koncentrace řízení obsaženou v § 82 odst. 4 správního řádu odvolání zamítl.

28. Dle názoru soudu s ohledem na specifický skutkový stav daného případu je nepřiléhavý poukaz správních orgánů na judikaturu týkající se případů, kdy žadatelé o pobytové oprávnění i přes výzvu správního orgánu nepředložili chybějící doklady ke své žádosti.
29. V postupu správních orgánů spatřuje soud porušení § 37 odst. 3 správního řádu a principu dobré správy zakotveného v § 2 odst. 3 téhož zákona, kde je stanoveno, že správní orgány šetří oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká. V porušení těchto ustanovení pak soud spatřuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
30. S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí, je zatíženo vadou řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a proto je soud výrokem I. v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro vadu řízení. Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení dle § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm bude dle § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.
31. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 10 800 Kč. Tato částka se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu; z částky 1 000 Kč za zaplacení soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě; z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a) a podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; a z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. prosince 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu